

През 2013 година европейските геонауки загубиха трима изтъкнати геолози: Раду Димитреску, Петер Банквиц и Георгиос (Жорж) Елефтериадис. И тримата са добре познати на българските геолози, с които ги свързваха общи проекти и дългогодишни приятелски връзки. Изказваме нашите дълбоки съболезнования на техните семейства, колеги и приятели, и искрено скърбим за тежката загуба.

Radu Alexandru Dimitrescu (Раду Александру Димитреску) (27.11.1926, Плоещ – 01.07.2013, Букурещ) завършва през 1957 г. Минно-металургичния факултет в Букурещ. След работа в Геологическия институт на Румъния се отдава на академическа кариера, в началото в Катедрата по геология на Института за петрол и газ и в Катедрата по минералогия в Минния институт в Букурещ, а от 1966 г. е професор в Катедрата по геология и минералогия в Университета „Александру Йон Куза“ в Яш, където преподава геология на рудните находища. Избран е за член-кореспондент на Румънската академия през 1991 г., а за редовен член – през 1996 г. Както в Яш, така и в Букурещ той е високо ценен от геоложката общност за неговата широка ерудиция и научни и културни интереси, умереност, етичност и остроумие.

Раду Димитреску посвети 55 години от своя живот на регионалната геология на Румъния и Балканите, с акцент главно върху петрологията на метаморфните и магмените скали и геотектониката. Теренните му изследвания бяха съсредоточени главно в планините Апусени и Южните Карпати. Той е автор и редактор на 13 картни листа от Геоложката карта на Румъния, както и на повече от 100 научни статии, металогенна карта и три монографии: „Геология на планините Апусени“, „Ендогенна петрология на Румъния“ и „Топографска минералогия на Румъния“, последната заедно с Дан Радулеску. Дълги години той беше член на Редакционния съвет на *Geologica Balcanica*. През последните години, въпреки тежките здравословни проблеми и напредналата си възраст, Раду продължи да работи активно, включително и на терена в Румъния, а и в рамките на двустранен проект на Българската академия на науките и Румънската академия.

Peter Bankwitz (Петер Банквиц) (15.06.1931, Хоенлайпиш – 23.06.2013, Потсдам) завършва през 1957 г. Хумболдтовия университет в Берлин. От 1959 г. е научен сътрудник в Института по геотектоника на Немската академия на науките, преобразуван през 1968/69 г. в Централен институт по физика на Земята. В последния от 1980 г. е ръководител на Секция по геология на фундамента. През 1982 г. е избран за професор по геология, през 1986 г. – за ръководител на Геологическия отдел на Института, а през 1988 г. – за член-кореспондент на Академията на науките на ГДР. Активно участва от 1990 до пенсионирането си през 1996 г. в създаването и укрепването на Центъра за геологически изследвания (GeoForschungsZentrum) в Потсдам, и неговото утвърждаване като един от водещите геонаучни институции. От 1997 г. е член на Лайбнишовото дружество.

Петер Банквиц беше пример за професионализъм и трудолюбие, за любов към геологията. Геологията беше за него не само професия, но и неразделна част от живота – и в редките си ваканции, и до последния си дъх Петер беше отдаден на науките за Земята. Той беше и прекрасен събеседник, с тънко чувство за хумор, внимателен и грижлив към колеги и сътрудници. Проф. Банквиц имаше таланта

да привлича надеждни млади учени и ненаатрапчиво да се грижи за тяхното развитие.

Публикувал е повече от 500 научни статии, 300 научни доклада и 700 научни съобщения. Научните му интереси и дейност бяха твърде широки и в научен, и в регионален аспект, но бяха съсредоточени главно върху взаимоотношенията на деформациите и метаморфизма, като той беше основен участник и ръководител в Работна група 4.3. „Деформации и метаморфизъм“ на Проблем IX от Многостранното сътрудничество на академиите на науките на социалистическите страни. Основните му приноси са свързани с изясняване на строежа и развитието на Средногерманската кристалинна зона, деформациите във филитни комплекси, произхода и развитието на пукнатините и разломите. Наред с тези основни направления, той работи и върху проблеми на дистанционните методи; дълбокия строеж, основан на сеизмологични изследвания; металогенията на Рудните планини (Ерцгебирге); тектониката на калиевата област Вера; геотехнически проблеми на хидротехнически строежи. В живота и научните изследвания неоченима помощ му оказваше съпругата му Елфриде, към чиято скръб се присъединяваме.

Georgios Eleftheriadis (Георгиос Елефтериадис) (03.03.1943, Апсалос, окръг Пелла – 28.08.2013, Солун) завършва висшето си образование през 1966 г. и защитава дисертация през 1977 г. в Аристотеловия университет в Солун. След двугодишно учителстване в гимназията на Кастория, от 1970 г. той работи в Департамента по минералогия, петрология и икономична геология на Аристотеловия университет, където извървява всички степени от асистент до професор. На последната длъжност е от 1998 до 2008 г., като след това и до смъртта си продължава като професор-емеритус. Основните му изследвания и приноси засягат минералогията, петрологията, изотопната геохимия и геохронологията на магмените скали от Пелагонската зона, Сръбско-Македонския и Родопския масив. Публикувал е повече от 100 статии в реферирани списания, 2 учебника и около 60 съобщения и доклади на различни научни форуми, вкл. българо-гръцки.

Задълбочен учен и внимателен и отзивчив колега, Георгиос беше търсен участник в международни проекти. Сътрудничил е с колеги и колективи от университетите във Виена, Коимбра, Кьолн, Манчестер, Хайделберг, Перуджа, Пиза, Рим, Флоренция, Софийския университет и Геологическия институт при БАН. С много от тях има съвместни публикации. Всички, които го познават и са работили с него, високо ценят не само неговия професионализъм и творчески ентузиазъм, но и високия дух и оптимизъм.

Вечна им памет!

Иван Загорчев